

Prietenie și împăcare

5 iulie 2005

A.Graham Maxwell

Genul de unitate pe care o dorește Dumnezeu nu poate fi poruncită sau obținută prin forță sau prin amenințare. Pe parcursul istoriei omenești, mulți dictatori au încercat să mențină unitatea prin teroare și violență. Dar acel gen de unitate nu durează. Priviți ce s-a întâmplat într-un număr de țări chiar în ultimii ani.

Genul de ispășire pe care o dorește Dumnezeu este descris în Noul Testament ca acea unitate a "creдинței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu." Oamenii care iubesc și se încred în același Isus și același Dumnezeu, sunt atrași în mod firesc unul către celălalt. Același adevăr despre Dumnezeu care îi eliberează de tiranie și frică, îi leagă împreună în cea mai rezistentă unire. Prietenii unui Dumnezeu prietenos se bucură împreună de unitate.

În acest punct semnificația crucii este foarte importantă. Acolo unde există frică, nu poate exista prietenie și unitate. Calvarul ne spune că nu este nevoie să ne temem de Dumnezeu. Când Dumnezeu zice: "Fii prietenul Meu," El nu vrea să spună: "Fii prietenul Meu, altfel te voi pedepsi aspru; chiar te voi ucide." Prietenilor nu le vorbești astfel – mai ales dacă vrei să le păstrezi prietenia. Iar prietenia este principala țintă și semnificație a ispășirii.

Pavel rezumă aceasta în mesajul minunat pe care l-a trimis credincioșilor din Corint. Atunci când citim acest pasaj este important să știm că Pavel tocmai trecuse printr-o lungă și dureroasă perioadă de conflict și suspiciune față de membrii bisericii din Corint. Dar aceste eforturi de împăcare au avut în final succes. Sub influența efuziunii ispășirii, Pavel le scrie aceste cuvinte:

"Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Toate acestea se fac prin Dumnezeu, care, prin Hristos, ne transformă din vrăjmașii Săi în prietenii Săi și ne trimite să-i facem și pe alții prietenii Săi. Solia noastră este că Dumnezeu i-a făcut pe toți oamenii prietenii Săi, prin Hristos. Dumnezeu nu a ținut socoteală de păcatele lor, ci ne-a dat să le transmitem solia prin care să le spunem cum îi face El prietenii Săi.

Iată-ne deci, vorbind pentru Hristos ca și cum Dumnezeu Însuși ar face apelul prin noi. Noi pledăm în favoarea lui Hristos: lăsați-L pe Dumnezeu să vă transforme din vrăjmași în prietenii Săi."

În acest paragraf, cuvântul care este tradus prin "a face prieteni," sau "a-i transforma în prieteni," este cuvântul grecesc care este tradus deseori prin "împăcare" – și în acel loc din versiunea King James este tradus prin "ispășire."

Mi se pare că Celui care a făcut incredibila ofertă de prietenie din Ioan 15:15 Îi place această traducere a mesajului exuberant al lui Pavel către credincioșii din Corint, traducere făcută de American Bible Society.

Una dintre cele mai remarcabile parabole ale Domnului a fost despre ispășire – în sensul original al cuvântului. Isus a vorbit despre un fiu care și-a irosit viața și moștenirea din averea tatălui în plăceri deșarte. În această situație, flămând și fără nici un ban, s-a angajat să aibă grijă de porci.

În timp ce zăcea acolo, în cocina de porci, a început să-și aducă aminte cât de bine era acasă, și se întreba dacă ar exista vreo cale ca să-l înduplece pe tatăl său ofensat să-l primească înapoi.

Gândurile lui ar fi fost foarte diferite dacă ar fi știut că tatăl său privea îndelung în depărtare ca să vadă dacă nu cumva se zărește fiul său venind acasă. Din păcate însă, fiul nu îl cunoștea prea bine pe tatăl său.

El a început să se gândească ce metode să adopte ca să îl convingă pe tatăl său să-l primească înapoi atunci când va ajunge la poarta casei. Tatăl putea să fie foarte mânios pe el. Poate că ar fi mai bine dacă și-ar căuta mai întâi mama, pentru ca să îl ajute să-și convingă tatăl să-l ierte și să-i mai dea o șansă.

Și apoi, el cheltuiuse toți banii. Trebuia să găsească o cale ca să achite pagubele.

"Știi ce voi face," hotărî fiul. "Îi voi cere să mă trateze ca pe unul dintre argații săi." Astfel, porni pe drumul spre casă, repetând, în timp ce mergea, cuvintele pe care urma să i le spună tatălui.

Dacă ar fi privit înainte, ar fi observat că tatăl său încă îl mai aștepta la capătul drumului. "Când era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s-a făcut milă de el; a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult.

Fiul i-a zis: 'Tată, am păcătuit împotriva lui Dumnezeu și împotriva ta; nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău.'

Dar tatăl a zis robilor săi: 'Grăbiți-vă! Aduceți haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea... și să sărbătorim. Căci acest fiu al meu era mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit.'

Până la urmă, fiul a cunoscut adevărul despre tatăl său. Nici măcar nu terminase să-i spună tot ce avea de spus. Tatăl său îl iertase cu mult timp în urmă. Dar era nevoie ca el să vină acasă pentru ca să afle aceasta. Acum, iertarea tatălui l-a condus la o pocăință autentică.

În timp ce fiul risipitor stătea în brațele tatălui său, el a început să experimenteze adevărata semnificație a ispășirii.

Servitorii înțeleg ispășirea ca pe o plată a pagubelor.

Prietenii înțeleg ispășirea ca pe o acțiune de împrietenire.

Când sunetele petrecerii au ajuns la urechile lui, fratele cel mare a protestat că nu se făcuse dreptate.

"Iată," a început el să se plângă tatălui său, "eu îți slujesc ca un rob de atâția ani, și niciodată nu ți-am călcat porunca. Și mie mi-ai dat ceva? Nu mi-ai dat nici măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei! Dar acest fiu al tău a irosit toată averea cu prostituatele și, când a venit acasă, i-ai tăiat vițelul cel îngrășat!"

"Fiul meu," i-a zis tatăl, "tu ești cu mine mereu, și tot ce am eu este al tău. Dar trebuia să ne veselim și să ne bucurăm, pentru că fratele tău era mort, și a înviat, era pierdut, și a fost găsit."

În grija sa pentru dreptate, fratele cel mare refuzase să participe la petrecere.

Parabola nu ne spune dacă s-a răzgândit.